

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Vita Gasparis Barzaei Belgae E Societate Iesv: B. Xaverii
In India Socij**

Trigault, Nicolas

Coloniae, 1611

XVI. Nobilis alterius Saracenæ conuersio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45183

namque diffundere. Sed hæc aliorum
de Saracenis triumphorum prælu-
dia fuerunt, & velut ouationes; ad
sequentia maiora conuertamus ser-
monem.

CAPVT XVI.

*Nobilis alterius Saracena con-
uersio.*

EA disputatio non solum hos
in obstinatis effecit, vt Gas-
parem pro incantatore som-
niarent, sed fructus longè gratissi-
mos protulit. Ab illa multi ex Sa-
racenis quotidie ad sacrum baptis-
milaticem, velut cerui ad fontes
aquarum concurrebant; quos non
relata solum de Philosopho victo-
ria conuicerat, sed plerosque etiam
prodigia ad id cœlestia inuitabant.
Hunc Beatæ Mariæ Virginis con-
spectus, illum etiã Christi; hos Ange-
lorum gratæ colloctiones aut vo-
ces cœlo missæ, pastore suas oues e-
uocante ad vnum Ecclesiæ Catholi-
cæ ouile intrandum compellebant.
At qualiacumque hæc fuerint (nec
enim

enim multum interest) plurimum ad Catholicæ fidei amplexum persuadendum momenti habuere, cum apud plebem, tum verò apud primam nobilitatem. Ex hac nobilis mulier, superiori non impar, conuersionem suam, quia de ea diu certatum est, fecit celebriorem.

Multi erant Armuziæ, ut in emporio celeberrimo, vicinorum Principum legati; ex ijs vnus è Persico genere illustri, Xatamæ supremi Persarum Imperatoris legatus, cum vxore Mecani Xarifæ, qui se Regem Arabiæ appellat, ex sorore nepte, ex stirpe ipsius Mahometis. Illa vel Persæ Philosophi fuga, vel alia ratione impulsæ, incertum, Baptismum tandem à Gaspare petijt; & interim dum ea quæ opus erant docetur, apud Lusitanam nobilem matronam asseruabatur. Legati Persæ quereles, Philosophi lamentis & querimonijs nihilo inferiores; sed nihil legit. Itaque coniugis desiderio furens, Lusitanam fidem detestatus, plenus minarum ad Xatamam se confert,

ibi

ibi falsa veris permiscens multis queritur, ius gentium à Lusitanis violatum, ab ijs sibi quà in arce Chaul (venerat enim inde paullo antè) quà Armuziæ quattuor aut quinque pardaorum millia per vim erepta; item vxorem sibi suam ab ijs etiam cõtra naturæ iura raptam, celebris magi opera Christianis ritibus pollutam, perq; vim in œnopolæ cuiusdam domo ad Mahometis contumelias (cuius scitis vinum interdictum) detineri; ad hæc omnia inertem Armuziæ Regem externis nimis addictum conuiuere; nihil vel se apud illum precibus, vel apud Lusitanos minis profecisse, cum Persicam iram magna petulantia eleuarent. Itaque è maiestate Persica videri, ius naturæ gentium Persicum, vel iure vel armis repetitum vindicare; Xatamam alioqui legatis in posterum cariturum. Arrogantem non difficile fuit specie læsi numinis sui ad iracundiam prouocare. Is enim eò dementiæ deuenerat, vt se pro Deo coli iuberet; aquam

*Persarum
Imperatoris
superbia.*

aquam quæ pedibus abluendis superfuera, velut sacram afferuari; ad quoslibet morbos curandos adhiberi, & quaqua versus distribui; vulgè etiam Principum litteras, si quas ad se darent, sic inscribi: Magno Xatamæ, cuius opera coelum & terra sustentantur. Quare furore accensus per Abiencan Regem Niran & militiæ Persicæ summum Præfectum mandat Legato Regis Lusitani (erat is Henricus Macedo, nobilis Lusitanus, qui iam tum in ipsa navigatione non amicus solum, sed etiam in Gasparem ac socios munificus fuerat, & legatum foederis in eundi causa, in aula agebat) uti ad Armuzianum Præfectum & simul ad Gasparem scribat, mulierem ut restituant; & verò eum non nisi restituta discessurum; sed & unà Laiq & Carmaniæ Regibus, Persæ vectigalibus mandatum, ut nisi imperata fecerint Lusitani, in Armuzianos fines infestis armis irrumpant, atque etiam ipsam Armuziam obsidione cingant ac deuaſtent. Hoc

man-

mandato accepto Legatus noster dubitauit primùm, quid esset facturus. nouerat æquitatem causæ, nouerat ingenia barbarorum, nouerat Gasparem, nouerat Lusitanos ad extrema omnia potiùs descensuros, quàm fidem prodituros: illinc tamen vrgebant minæ; nec facilè diutius poterat præ penuria se ac suos pro Lusitani nominis dignitate sustinere. Scribit igitur ad Gasparem, sed ita moderatè, vt & quãti illum faceret, quodque officij explendi causa id faceret, indicaret, ne iusta barbaro Regi sæuiendi ansa vlla præberetur: alias addit ad Præfectum eiusdem argumenti, qui iam tum non erat Emanuel de Lima. Ex litteræ Antonio Mendez Doliueira traduntur deferendæ, Armuziam vt peruenerunt, Præfectus concilium Lusitanicum conuocat: & quia res erat sacra, nec sine Gaspare statui poterat quicquam, ipse quoque cum ceteris euocatur, ac primus rogatus, quid sentiret, in hæc verba respondit: Nolite san-

san-

216. VITAE GASPAR. BARZABI
sanctum dare canibus, & ne trada-
tis bestijs animas confitētium Deo:
barbarum non timendum; Deum
suorum causæ, quod in India toties
expertis sint, non defuturum. In eā
sententiam pedibus ac manibus i-
tum, & sic sancita, vt ad vnum om-
nes se mortem dicerēt pro hac mu-
liere tuenda, si necesse foret, oppe-
tituros. Ad litteras porrò Legati tā-
tis per responsum non est, dum quò-
res vergeret, appareret. nec frustra;
vt sunt leuia barbarorum ingenia,
vel potiùs Gasparis precibus, Deo
qui corda Regum in manu tenet,
Perficam iram moderante, tempe-
stas sedata, redijt Macedo, à vicinis
Regibus nihil motum. Ipsa mulier,
dote iam opera Gasparis etiam cō-
quisita, coniugem nacta est pro sua
dignitate Lusitanum.

CAPVT XVII.

*Ex Arabia felice mittuntur ad Gas-
parem Legati.*

CVM rem Christianam vide-
ret Gaspar ita feliciter Ar-
muziæ